

—Τάχει με τὸ διάβολο, ὅταν ἔχη νὰ κἀνη κανεὶς μ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους! ἔλεγε στοὺς διαβάτες. Δὲ μπορῶ πειὰ μ' αὐτὴ τὴ στολὴ, κατακόπηκα. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι εἶνε ντελικάτοι γεραματισμένοι! πῆγαινε δὴν τώρα νὰ τοὺς εὐχαριστήσης!

Τὴν ἄλλη μέρα, λούστηκε, χτενίστηκε, τύλιξε τὴ στολὴ σ' ἓνα καινούργιο κομμάτι τσιτὶ καὶ τράβηξε γιὰ τοῦ λοχαγοῦ.

—Δὲν μοῦ μένει ὥρα νὰ μιλήσω μαζὺ σου, χωριατὴ! ἔλεγε σὲ κάθε διαβατὴ, ἀφοῦ μόνος του τοῦ ἔπιανε κουβέντα. Δὲ βλέπεις, ζῶον, πάω μιὰ καινούργια στολὴ στὸν κ. λοχαγό; Σὲ μισὴ ὥρα εἶχε γυρίσει.

—Τὰ συχαρῖα μου! τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του μὲ κάποια ἀνυσυλία κ' ἓνα εἰρωνικό γέλιο. Χωρὶς ἄλλο θάσαι γιομάτος λεπτὰ!

—Καὶ σὺ εἶσαι ἓνα κτῆνος! ἀπήντησε ὁ Μερκούλωφ. Δὲν ξέρεις πῶς οἱ ἀληθινοὶ ἀφεντάδες δὲν πληρώνουν ἀμέσως; Τὶ τὸν πέρασες τὸν Λοχαγό; γιὰ κανένα μπακάλη νὰ μοῦ μετρήσῃ τὰ χρήματα στὸ λεφτὸ! Κτῆνος!

Ἔμεινε δύο μέρες στὸ κρεβάτι, χωρὶς νὰ φάῃ, οὔτε νὰ πῆθῃ, παραδομένος σ' ἓνα αἰσθημα ἱκανοποίησεως, ὁμοιο μ' ἐκεῖνο ποῦ ἔνοιωσε ὁ Ἡρακλῆς ὅταν εἶχε ἐπιτελέσει περὶ τοὺς ἑπτὰ ἀθλοὺς του. Τὴ τρίτῃ μέρα ἔξελιξε γιὰ τοῦ λοχαγοῦ...

Ἡ εὐγενεὶα του ζήτησε; ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνὴ τὴν ὀρνιθάντα μαυλίνοντας μὲς' στὸν ἀντιθάλαμο.

Ἡ ἀπάντησις ἦταν ἀρνητικὴ καὶ ὁ ράφτης ἀναγκάστηκε νὰ περμιμένη ἐκεῖ.

—Πετᾶχτέ τον ὄσω! ἄκουσε ἀξασφνα, ὕστερα ἀπὸ μιὰς ὥρας ἀναμονὴ νὰ φωνάξῃ ὁ λοχαγὸς ἀπὸ μέσα. Πέστε τον τὸ Σάββατο!

Ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ ἦταν βραχνὴ κ' ἀγρία. Τὸ Σάββατο, τὸ ἄλλο Σάββατο, τὸ παραπάνω Σάββατο, ἡ ἴδια ἀπάντησις. Ἐνα μῆνα πηγαίνερχότανε στοῦ λοχαγοῦ περιμένοντας ὥρες δολοκλήρες στον ἀντιθάλαμο. Ἄντι νὰ τὸν πληρώσουν τοῦ ἔλεγον νὰ ἔξουμπισθῇ καὶ νὰ ξαναπῆ τὸ Σάββατο! ἀλλὰ δὲν ἀπελατίζετο, δὲν ἐμουρμούριζε, ἀπ' ἐναντίας! Μάλιστα ἐπάγαινε... Ἡ μακρὰ ἀνάμονη στὸν ἀντιθάλαμο τὸν ἐχαραίωσε. Τὸ «πετᾶχτέ τον ὄσω!» ἀντηχοῦσε στ' αὐτὰ του σὰν γλυκερὰ μελωδία. «Πῶς καταλαβαίνει κανεὶς ἀμέσως ἓνα ἄνθρωπο εὐγενῆ!» ἔλεγε κάθε φορὰ πού γύριζε ἀπὸ τοῦ λοχαγοῦ, μ' ἐνθουσιασμό. «Ἐκεῖ, στὴν Ἱετροῦ... οἱ, ἔλοι εἶν' ἔτσι...»

Ὁ ράφτης θὰ ἔστειρε νὰ πηγαίη ὡς ποῦ νὰ πεθάνῃ στοῦ λοχαγοῦ καὶ νὰ περιμένῃ στὸν ἀντιθάλαμο, ἀν' ἡ γυναίκα του δὲν ἀπαιτοῦσε τὰ λεφτὰ τῆς ἀγγελάδας.

—Ἐφερεις τὰ λεφτὰ; τὸν ἐρωτοῦσε κάθε φορὰ. Ὅχι; Βρωμόσκυλο, τί μοῦ ἔκανες! Ἐ;...

Κάποιο βράδι, γυρνοῦσε ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ὁ Μερκούλωφ, φορτωμένος βαρεὰ μ' ἓνα τσουβάλι κάρβουνα. Ἡ γυναίκα του πῆγαινε πίσω του. Ἄσφνα ὁ ράφτης σταμάτησε, σὰν νὰ καρφώθηκε στὴ θέσι του κ' ἐβγάλε μιὰ χαρούμενη κραυγὴ. Μὲς' ἀπὸ κάποιο κέντρο, μέρδε ἀπὸ τὸ ὅποιο περνοῦσαν, ἓνας κύριος μὲ ψηλὸ καπέλλο, ἔβγαινε ὄσω σὰν τσακωμένος, μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο. τὰ μάτια ἀναμμένα. Πίσω τὸν κινηγοῦσε ὁ λοχαγὸς Οὐτρετάγωφ κρατώντας μιὰ στέκα τοῦ μπυλιάρδου στὸ χέρι, ἔσκούφωτος, μὲ τὰ μαλλιά του ἀνω κἀτα καὶ τὰ ρουχὰ του τσαλακωμένα. Ἡ καινούργια του στολὴ ἦταν λευκὴ; ἡ μιὰ τῆς ἐπωμίδα εἶχε ἔσκαρφωθῇ καὶ τρεῖς κομμάτια ἦταν κομμένα.

—Νὰ σοῦ δείξω πῶς παίζω, ἀπατεῶνα! φώναξε ὁ λοχαγός, κραδαίνοντας μὲ λύσσα τὴ στέκα καὶ σκουπίζοντας τὸ μέτωπό του. Θὰ σὲ μᾶθω, κτῆνος, νὰ ξαναπαίξεις μὲ ἐντίμους κυρίους!

—Κύτταξέ λίγο, ἡλιθία! ψιθύρισε ὁ Μερκούλωφ σπρώχνοντας τὴ γυναίκα του. Κύττα τί θὰ πῆ εὐγενεῖα! Γιὰ νὰ κἀνη ἓνας ἐμπορος ἓνα ρούχο γιὰ τὴ βρωμογορτή του, θὰ τὸ ἔχη δύο χρόνια χωρὶς νὰ τὸ φορᾷ, κ' ὁ λοχαγὸς μας χάλασε κίολας τὴ στολὴ του κ' ἔφτιαξε ἄλλη!

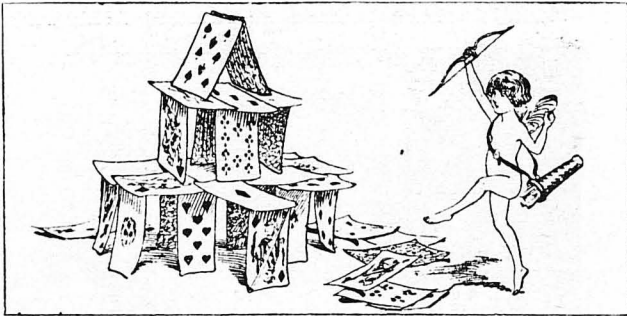
—Πῆγαινε νὰ τοῦ ζητήσης τὰ λεπτὰ σου! τοῦ εἶπε ἡ Ἀκασία.

—Τὶ λές καὶ σὺ; Μὲς' στὸ δρόμο; Σῶτα... Ἄυτὸς ἤθελε ν' ἀντισταθῇ καὶ νὰ μὴν πᾶν νὰ ζητήσῃ τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὸ καινισμένο λοχαγό, μὲ ἡ γυναίκα του τὸν ἐξαναγκάσε νὰ πᾶν.

—Φύγε ἀπὸ δῶ! τοῦ εἶπε ὁ λοχαγός, μ' ἔνοχλεῖς.

Καταλαβαίνω πῶς ἐνοχλοῦ τὴν εὐγενεῖα σας, εἶπε ὁ Μερκούλωφ. Μὰ δὲ φταῖω γῶ... μ' ἔστειλε ἡ γυναίκα μου... ἔπε ὄν χωρὶς λογικὴ. Ἐστρεσε κ' ἔσειε ὁ ἴδιος, τι μυαλὸ μπορεῖ νὰ ἔχη μιὰ γυναίκα.

—Ἐἶνε ἀρκετὸς καιρὸς ποῦ μ' ἐνοχλεῖς! οὐρλιαξε ὁ λοχαγὸς γουρλώνοντας τὰ μάτια του, ποῦ ἦταν θολωμένα ἀπ' τὸ κρασί. Ἐσκουμπήσθη ἀπὸ μπροστὰ μου.

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

[Ἀπὸ τὸ περὶφημο βιβλίον τοῦ Ἑταλλῆ]

Εἰς τὸ «Μπουκέτο» εἶχαμε δημοσιεύσει πρὸ τινες τὴν σημασίαν τῶν παιγνιχάτων σταῖς πασιέντζαις. Ἐξηγοῦσαμεν ἰσημαίνοντα καρὰ καὶ τί αἱ κοῦπες, μεταφράσαντες πᾶν τὸ σχετικὸν ἀπὸ ἀμερικανικὸν περιοδικόν. Λαβόντες σήμερον τὸ νέον φύλλον τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ μὲ τὴν συνένοιαν τῆς «χαρτομαντείας» τοῦ Ἑταλλᾶ, σπεύδομεν νὰ δώσωμεν καὶ τὴν συνένοιαν:

ΤΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ

Ὁ Ὅσος ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δεκά καὶ τὸ ἐννέα σημαίνει θάνατον τρίτου προσώπῃ. Ἀκόμη μεγάλῃ θλίψιν ἰδικὴν σου, προσδοκῶν φιλικὴν καὶ μάλιστα κλοπῆν.

Ὁ Ρήγας σημαίνει ἄνδρα πολιτικὸν μετὰ τοῦ ὁποιοῦ ἔχετε υποθέσεις. Ἀνεστραμμένος σημαίνει ὅτι θὰ χάσης δίκην ἢ θὰ σοῦ συμβῇ μεγάλη ἀτοξία στὰς υποθέσεις σου.

Ἡ Ντάμα σημαίνει γυναίκα λυπημένη, χήρα ἀμχανοῦσαν.

Ὁ Φάντης σημαίνει θυαμένειαν γιὰ σὰς ἐκ μέρους τρίτων.

Τὸ Ἐννέα σημαίνει βραδύτητα στας υποθέσεις σας. Ἄν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἐννέα καρρὸ καὶ ἄσσον σπαθὶ σημαίνει ὅτι ἡ ἀποστολὴ χρημάτων τὰ ὁποῖα περιμένετε θ' ἀναβληθῇ.

Τὸ Ὅκτω σημαίνει κακοτυχίας. Ἄν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἐπτὰ καρρὸ καὶ εἶναι παραπλεύρους φιγούρας σημαίνει δάκρυακαὶ ἔριδα.

Τὸ Ἐπτὰ σημαίνει γρηνίαι καὶ στενοχώριες. Ἄν εὐρίσκειται ὁμοῦ πλησίον σὲ κοῦπες σημαίνει τὸ ἄρκως ἀντίθετον.

ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ

Ὁ Ὅσος μαζὺ μὲ τὸν ἄσσον καρρὸ, καὶ τὸ ἐπτὰ σπαθὶ σημαίνει κέρδος, ὡφέλειαν μεγάλῃν ἐπιτυχίαν, εἰς τὰς υποθέσεις σας. Ἄν σοῦ χρεωστοῦν χρήματα θὰ τὰ λάβῃς.

Ὁ Ρήγας παριστάνει φίλον εἰλικρινῆ ὅστις εἶνε διατεθειμένος νὰ σὰς ὑποστηρίξῃ.

Ἡ Ντάμα σημαίνει γυναίκα μιλαχορινήν, ἀντιζηλιαν, ἀνταγωνισμὸν.

Ὁ Φάντης παριστάνει φίλον ἐρωτευμένον

Τὸ δεκά σημαίνει κέρδος καὶ ἐπιτυχία εἰς κάθε ὑπόθεσιν.

Τὸ Ἐννέα διὰ μὲν τοὺς νέους σημαίνει ἐρωτικὴν ἐπιτυχίαν. Διὰ τὰς χήρας ναυάγιον συνοικεῖσιον.

Τὸ Ὅκτω σημαίνει ἐλπίδα ἐπιτυχίας ὑποθέσεως χρηματικῆς.

Τὸ Ἐπτὰ σημαίνει κληρονομίαν συγγενοῦς, ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἐπτὰ καρρὸ καὶ ἐννέα σπαθὶ.

Αἱ πασιέντζαι παίζονται μὲ τὰ 32 χαρτὰ τοῦ Πικέτου.

ΕΤΤΕΛΑ

—Καταλαβαίνω τὴν εὐγενεῖα σας, εἶπε ὁ ράφτης. Ἄλλὰ τὰ λεφτὰ εἶνε τῆς γυναίκας μου, .. γιατί, εὐαρεστηθῆτε νὰ τὸ μάθετε, ...εἶνε ἀπ' τὴ πούλησι τῆς ἀγγελάδας. Πουλήσαμε τὴν ἀγγελάδα μας στὸν παπὰ τὸν πάτερ Ἰούδα.

—Ἄ! ἀκόμη μιλάς, σκουλήκι! φώναξε ὁ λοχαγός. Ἄπλωσε τότε τὸ χέρι καὶ μπλάφ! Τὰ κάρβουνα κατακύλησαν ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ Μερκούλωφ. Ἄστραψ ὁ ἥλιος γι' αὐτόν. Τὸ καπέλλο τὸ σφουγς ἀπὸ τὰ χέρια. Ἡ γυναίκα του ἔμεινε κατάπληκτη. Στάθηκε ἀκίνητη ἓνα λεπτὸ, σὰν τὴ γυναίκα τοῦ Λωτ ποῦ ἔγινε ἀλάτι, ἔπειτα προχώρησε καὶ κύτταξε φοβισμένα τὸν ἄντρα τῆς. Μὲ μεγάλη τῆς ἐκπληξί εἶδε ἓνα ἥερο χαμόγελο νὰ πλανιέται στὰ χεῖλη του. Δάκρυα ἔλαμπαν στὰ γελαστὰ μάτια του. Τῆς ψιθύρισε συγγινημένως:

—Μ' ἔδειρε, ἀγάπη μου. Μὴ σὲ παραξενεύει. Ἔτσι εἶνε οἱ εὐγενεῖς. Εἶδες πῶς φαίνονται οἱ καλοὶ τρόποι. Μὰ τί ἀβρότητα σήκωες τὴ στέκα! Ἄν ἔξερεις πόσο εἰμαι εὐχαριστημένος! Μοῦ θύμησι τῆς Πετροῦπολι. Θυμάσαι τί ξύλο μοῦ κοπανοῦσαν ἐκεῖ οἱ εὐγενεῖς; Τὶ εὐτυχία!..

Καὶ τὰ μάτια του γυαλοκοποῦσαν ἀπὸ χαρὰ... ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

